

အကြံပေးကောင် ဂျော့ဒါးဂျော့ဒါး

(၁)

ပစ(ပွဲစား) လောကမှာ ဝကြီးကို မသိ တဲ့လူမရှိဘူး။

အမည် ရင်းက မြင့်ဦးပါ။ ဒါပေမယ့် လူကဝကြီးမို့ မြင့်ဦး နာမည် ပျောက်ပြီး
ဝကြီး အမည် ရောက်ခဲ့ရတာ ။

ကဲ...မေးကြပါဦး၊ ဝကြီးက ဘာပွဲစား လဲ။

ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါ့မယ်။

ဝကြီးက ပွဲခရရင် ဘာမဆို ပွဲစားလုပ် ပါတယ်။

တိုက်တာ ခြံမြေအပြင် ကား၊ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီးက အစ
စိန်ရွှေကျောက်သံပတ္တမြားအလယ် အိမ်ဖော်အဆုံး ပွဲစားလုပ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်ထူးခြားတာက ဝကြီးကိုင်လိုက်တဲ့ အလုပ်ဟာ မ ဖြစ်ဘူးဆိုတာ
မရှိဘူး။ ရောင် :သူဘက်ကလည်း ကျေနပ်လောက်တဲ့ ဈေးရပြီး၊ ဝယ်သူဘက်ကလည်း
ဈေးသက်သာ နေတဲ့အပြင်ဝကြီးကလည်း သူများ မရနိုင် တဲ့ ပွဲခရသွားတာချည်း ပါပဲ။

ဝယ်လက်ကို ဝယ်ချင်အောင် ပြောတတ်တဲ့အပြင် ရောင် :သူ ကိုလည်း ရောင် :
ဖြစ်အောင်ပြောတတ်တဲ့နေရာမှာ ဝကြီးက နီးတူးပဲ။

အရောင် :အဝယ်ကိစ္စမှာ ဝကြီးရဲ့ အာဝဇ္ဇန်းနဲ့ ဖြတ်ထိုးပုံစံ ကို
ဘယ်သူမှမသိတယ်ကို မရှိအောင် လူတိုင်းချီးမွမ်းရတယ်။ ကုန်ကုန် ပြောရရင်ပွဲစား
အချင်းချင်းကိုလေးစားရတယ်ဆိုပါတော့။

နောက်ပြီး သူ့ကိုတစ်ခုချီးမွမ်းရမှာ က သူ့ရဲ့ ဗဟုသုတပဲ။ အိမ်မှာ
ထိုင်နေရင်းနဲ့မှာ တင် မျက်လုံးကလေး ဝင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ ရဲ့
ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသမှာ ဘာရောင် :ဖို့ရှိတယ်။ ဘယ်သူဝယ်ရင် သင့်တော် တယ်ဆိုတာ
ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကိုဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်
ဝယ်လက်ပါလာမယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုး။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာအဆောက်အဦ သစ်တွေ

ဆောက်နေပြီ။ ဒီလိုနေရာမျိုးကိုဘယ်လိုလူတွေ ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ သူ ချက်ချင်း သိတယ်။ အဲဒီ နေရာကိုလည်း ရောက်အောင် သွားတယ်။ သူရောက်သွားရင် အလုပ်က ဖြစ်ပြီ။

ဒါကြောင့် သူငွေတော် တော် များများ ကသူ့ကို အားကိုး ထားရတယ်။ တိုက်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကားကအစ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ရောင် :ချင်ရင်လည်းဝကြီးပဲ။ ဝကြီးရောင် :ရင်အကုန်ရောင် :ထွက် တယ်။ ဝကြီးကိုင်ရင်ရွှေ ဖြစ်ပြီ။ ဝကြီးပါးစပ် ဟလိုက်တာနဲ့ အကုန်ပါ ပြီးသား။

အဲ...အဲသည်လောက်ထိစွမ်းတဲ့ ဝကြီး။ဒါပေမယ့် ... ဒါပေမယ့် ပေါ့လေ သူလည်းလောကီသားပေမို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရောင် :ထိုင်းပစ္စည်း ကြီးတစ်ခုတော့ ရှိသေးသပေါ့။

အဲဒါကြောင့် လည်း ဝကြီးဂုဏ်သန် ညို၊ ချုံးနေရတာ ။ ပစ္စည်းကိုတိုင်ကလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်အသေရရ ရှင်ရရ မသေမရှင်ရရ တစ်ပိုင်းသေအောင်အရောင် :ထွက်ချင်နေတယ်။ ဝကြီးဆိုတဲ့ ပြိုင်စံရှားပွဲစားကြီးကလည်း ခွေးစားစားကျီးထိုးထိုးကို ရတဲ့ဈေးနဲ့မရရင် အလကားပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်အလိုက်ပေး ဆိုရင်လည်းပေးဦးမယ်။ ပစ္စည်းထွက်ရင်ပြီးရောဆိုပြီးအတင်းစပ် တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းက ခုံပေကပ်သပ်နဲ့ အရောင် :ကိုမထွက် ပူး ဖြစ်နေတယ်။

ပစ္စည်း ကတော့ သက်မဲ့ကုန်ပစ္စည်းတော့မဟုတ်ဘူး။ သက်ရှိ။

အဲဒါ ကတော့ ...

ဝကြီးခယ်ခ သရဲဗလ။

ဝကြီးခယ်ခသရဲဗလဟေ့ဆို ကျွန်တော် တို့တစ်ရပ်ကွက်လုံးကလေးအစ ခွေးအဆုံး သိ တယ်။

နာမည် ရင်းက လွန်းငွေငွေ။

ဝကြီး သူမိန်းမ သူဇာကို ယူလိုက်တော့ ဒီခယ်မကအဆစ်ကပ်ပါလာတာ။

လွန်းငွေငွေ က သူဇာရဲ့ ညီမ။

ဖြစ်ပုံကို ကြည့်ပါဦး...

ရုပ်က ဆိုးလို့လား၊ မဟုတ်ဘူး။

ရုပ်ဆိုးတဲ့အဆင့်ကိုမဟုတ်ဘူး။ ကြောက် စရာကောင်းတာ။

ရုပ်ဆိုးတာက ကြည့်လို့ရသေးတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတာက ကြည့်လို့ကို မရဘူး။

ရုပ်ကွက်ထဲကလူတွေ က ပြောကြတယ်၊ လွန်းငွေငွေရဲ့ ပုံကို။

သရဲကို မီးဖုတ်ပြီး တုတ်ထိုးနေလှန်းထားတာကိုမှ ရေပြန် တောက်ထားတဲ့

သရဲငပိကောင်အတိုင်းပဲတဲ့။ မည် :မည် :ပုပ်ပုပ် ပွပွရွရွကြီး။

ဒါကြောင့်တစ်ရပ်ကွက်လုံးကတစ်ညီတစ်ညာ တည်းနာမည် ပေးထားကြတယ်။

သရဲဗလလို့။

သရဲအသား ကတော့ မည် :မည် :မွဲမွဲနဲ့ ရွဲရွဲတွဲ တွဲ ကြီးမှာ မှ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့

စည်းပိုင်းလိုဗလရှိတဲ့ သရဲဗလ၊ သရဲဗလ။

အသားလားမည် :တယ်။ ရုပ်ရည်လားဆိုတယ်။ ဘော်ဒီ လား အင်း...

ဆန်အိတ်ကမှသူ့ထက်ကိုယ်လုံးလှသေး ... ပြောရရင်ကတ္တရာပုံးတစ်ပုံးလိုပဲ။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆို စည်ပင်သာယာက လမ်းပြင်တဲ့ နားတောင်

ပေးမသွားရဲဘူး။ စည်ပင်သာယာက ကတ္တရာပုံးမှတ်ပြီး မ,သွားမှာ စိုးလို့။ မသွားမိရင်လည်း

ပက်ပက်စက်စက် ဆဲပြီးပစ်ကန် ချသွားမှာ မြင်ယောင်သေး။ ကတ္တရာကမှ ရောင်

:စားလို့ရနိုင်သေး တာကိုး ဒါကြီးက...။

ကိုယ်လုံးက ကတ္တရာပုံးနဲ့ တူနေတဲ့အပြင် ကိုယ်သင်းယနဲ့ ကလည်း
ကတ္တရာမီးမြှိုက်ထားတဲ့အနံ့မျိုး။ စိမ်းရွှေရွှေကြီး ချိုင်းဖတ် နဲ့ဆိုလားပါပဲ။

ရေမချိုးတဲ့ အကျိုးတွေ လေ။ အကျိုးထူး ကတော့နိုးတူးပဲ။ သိလား နိုးတူးဆိုတာ။
ရုပ်ရည်က နိုး...အသားအရည်က တူး။

ဝကြီးခမျာလည်း သူ့ခယ်မ အသားဖြူလာနိုးဖြူလာနိုးဆိုပြီး အံ့ယားကွန်း
နဲ့ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသားဖြူမလာတဲ့အပြင် နှုတ်ခမ်းထော် ထော်ကြီးပဲ
ပြာပြာတက်လာတယ်။

သူရဲ့ ဆံပင်မွေးပေါက်ပုံ အိုင်းစတိုင်းနဲ့တစ်ထေရာတည်း။ အဲဒီ အောက်ကမှ
နဖူးကလီနင်ဂရက်လိုမောက်နေတဲ့အပြင် ဦးနှောက်နေရာက ချွန်ချွန်သေးသေးလေး။
ပြီးတော့နဖူးကြီးက အဖန်တရာတေ ဗွက်ပေါက်နေတဲ့လှည်းလမ်းကြမ်းကြီးလို အတွန့်
အတက်တွေ ပွထနေတယ်။ အဲဒီ အတွန့်တွေ ကြားထဲမှာ ပြောင် သလင်းခါနေတဲ့
ကတုံးမျက်ခုံးကြီးက တစ်ဖက်သားကို ပြောင်နေ သလိုပဲ။ အင်း မျက်လုံး ကတော့
လှသလားမလှသလားမဆုံး ဖြတ်တတ်ဖူး။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့မြင်မှ မမြင်ရတာ ကိုး။ မျက်
ပေါက်က အဲဒီ လောက်ကို ကျဉ်းနေပြန်ရော။ အောင်မာ မျက်ပေါက် သာကျဉ်းတာ
မျက်ကွင်းကြီးကတရုတ်ပေါက်စီလုံးကြီး လိုအပြင်ကို မဟားဒယားခေါထွက်နေပြန်ရောဗျ။
ဘုရားသခင်ကကြည်လဲ့ရွမ်းစို မျက်ဝန်းညိုခွင့်မပြုလေတော့ မှော င်နှောက်မည်
ပြောင်မျက်ကွင်းပင် ချောင်ရရှာတော့သကိုး။ အဲဒီ အောက်က နှာခေါင်းကျမှ သေသေချာ
ချာထင်ထင်ရှားဟန်ကျပ်ကျပ်ရပ်ဆိုးတယ်လို့ပြောလိုရတယ်။ ဘာကြောင့် လည်းဆို
မြန်မာ့ရိုးရာဘီလူးနှာခေါင်းနဲ့ တထေရာ ထဲတူနေလို့။ အဲဒီ အောက်ကိုဆက်ကြည့်ဦး...
မိန်းမအလှအင်္ဂါမှာ အမြဲတင်စားပါတယ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ် လွှာက မုန့်ကုလားမဲ
ဒိတ်အောက်ကြီးလို မဲမဲရွံ့ရွံ့အက်အက်ကွဲကွဲကြီး။ အဲဒီ အောက်မှာ ကျမှ ရယ်လိုက်ရင်
ကုန်းပြီးတစ်ပြုလုံး ထွက်ထွက် လာတတ်တဲ့ သွားဖုံးကြီး။ ထွက်လာတဲ့သွားဖုံးရောင် က
ပါပယ်ပလိန်း လို့ပြောရမှာ ပဲ ပီဘီခရမ်း ညိုရောင် မှိုင်းမှိုင်းကြီး။ အဲဒီ
အောက်ကိုဆက်ဆင်းကြည့်ပြန်တော့ မညီညာတဲ့သွားစွယ်လေးက

တပ်ဦးကထွက်ပြီးလဲ့နေတယ်။ ရှေ့သွားနှစ် ချောင်းအနက် တစ်ချောင်းထဲကွက်ခါနေတော့ အဲဒီ ကွက်ပြီးခါနေတဲ့ သွားဘေးမှာ သွားတိုက်တံမဝင်နိုင်တဲ့ နှစ် ချို့ သွားချေးတုံးကြီးကလည်း ဒုပဲဘာပဲ ဝင်စားခဲ့သလိုမျိုး။ အဲဒီ အောက် ကိုဆင်းကြည့်လိုက် တော့ ငှက်ကြီးဝန်ပို လိုတွဲ ရွဲကျနေတဲ့ လည်စလုတ် မဲမဲကြီးကို ဝက်ခြံ ဟောင်းတွေ က စပေါ့ထိုးထားသေးတယ်။ စိတ်ပျက် သွားပြီလား မိတ်ဆွေ...သီးခံပါဦး။ အဲ...လည်စလုတ်မဲမဲကြီး နဲ့တွဲ ဆက်နေတဲ့ လည်ပင်းတိုတိုမှာ သားရည်ပိုတွေ က အတင်းတိုးပြီး အလှအယက် ကျပ်ခဲနေပြန်တော့ ပဒေါင်တို့ရဲ့ ကြေးကွင်းစွပ် လည်ပင်းကို ဆယ်ပေါင်တူနဲ့အတင်း ထုသွင်းထားသလိုမျိုး ။

အဲဒီ လိပ်လိပ်ထနေတဲ့ လည်တိုင်အလှကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရတယ်တော့လည်း မထင်ပါလေနဲ့ဦး...လည်ပင်းအရစ် အရစ်ပေါ်ချေးညှော်တွေ လားအသားပိုမှဲ့ချောက်တွေ လား တစ်ဖက်သားကိုထင်မှတ်မှာ :စေမယ့် ကျပ်ဖုများ ကလည်း ခွေးမကြီးနို့ ခွေးကလေးများ လုစို့နေသလို အပြွတ်လိုက်အခိုင်လိုက် သီးသီးထ နေပုံကလည်း စီးပွား ဖြစ်စပျစ် ခြံကြီးအတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီ အောက် ကိုရောကြည့် ဦးမလားတော် တော် ပါတော့ဗျာ။ အတိုချုံး ပြောရရင် ဒရက်ကူလာ နှစ် ပြန်သေ ကြီးမကျွတ်မလွတ်လို့ ဖုတ်တစ္ဆေအ ဖြစ် ဝင်စားပြီး စုန်းတောက်ကစား ပြနေသလိုမျိုး ။ မျက်နှာတစ်ကွက် ထည်းနဲ့ တင် အင်မတန်လက်ရာမြောက်တဲ့လို့ ဝှက် သည်းဖိုဝတ္ထုကြီး ဖတ်နေရသလို သည်းခြေကိုဒဲ့ချိန်းခြောက်နေတော့တာ။

အလှပါရမီ ခန်းခြောက်ပုံများ ပြောပါတယ်။

အဲ...အဲဒီ လောက်ထိ ရုပ်ကကြောက်စရာကောင်းတာ ထားဦး၊ သည်းခံလို့ ရသေးတယ်။

အလုပ်ကရော ...

တကယ့်ဂယောင်။

မိတ်ဆွေတို့ဘဝမှာ ဂယောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ တွေ . ဖူးမှာ ပါ။ ဒါပေမယ့်

အဲဒီ ဂယောင်အားလုံး လွန်းငွေငွေနဲ့တွေ့ရင် အတည်အတန့်သမားကြီးတွေ ဖြစ်သွားစေရမယ်။ အလုပ်ကိုလည်း ဘယ်ဟာကိုမှ အသေအချာ လုပ်တယ်ရယ်မရှိဘူး။

အိမ်နောက်ဖေးမှာ ထမင်းအိုးတည်ရင်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ပါ အဝတ်တွေ လျှော်တယ်။ ထမင်းအိုး ရေဆေးလိုက်၊ ပြီးရင်အဝတ် ကလေး ရေပြေးစိမ်လိုက်၊ ပြီးရင် မီးဖိုထဲ မီးပြန်ထည့်လိုက်၊ လျှော် ဖိုထားတဲ့အဝတ်ပေါ် ဆပ်ပြာမှု နဲ့လေး ပြေးပုံလိုက်၊ မီးဖိုပေါ် ထမင်းအိုးပြန်ပြေးတင်၊ အဝတ်ကလေး တစ်ချက်နှစ် ချက်ပြေး ဆောင့်၊ ထမင်းအိုးပြန်ဝင်မွှေ။ ဒီကြားထဲ အိမ်အလယ်မှာ ရှိတဲ့ ဝကြီး သမီး သူတူမကို

"သမီးလေး ပူတူးတူးလေး၊ ကြီးကြီးအားရင် လာချီမယ်နော် အား ပလူးပလူး"

ဆိုပြီး လူကြားကောင်းအောင်က လုပ်သွားသေး။ သူထိန်း နေတယ်ပေါ့။ တကယ် ကလေးထိန်းခိုင်းရင် ဘယ်တော့မှမထိန်းဘူး။ အလုပ်ရှိလို့၊ ဖင်နာ လို့ခေါင်းနာလို့ဆိုပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြရှောင်နေတာ။ ကလေးကို အသေအချာလည်းထိန်း မခိုင်းရဲဘူး သူ့ဂယောင်ရိုက်ပုံ၊ ပြာယာခတ်ပုံနဲ့ ကလေးခမျာ မတွေ့ရဲစရာ တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် ဘုန်းကြီးပုံဇယဉ်ကျုံး နေတယ် ထင်ရ လောက်အောင် လွန်းပုံပြေးနေတာနဲ့တင် ထမင်းအိုးလည်း ပျက်၊ အဝတ်တွေ လည်းကွက်၊ ကလေးလည်း သေးတွေ ထွက်ပြီး အားလုံးပျက်စီး ကုန်တော့တာပဲ။

အိမ်တွင် မှာ မစွဲလို့ အိမ်ပြင်မှာ ရော ဟုတ်မယ်ထင်လို့လား။ တက်လိုက် တဲ့ သင်တန်း၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သင်တန်းအတက် နိုင်ဆုံး လူသားပြပါဆို သူပဲရမှာ ။

ဂီတ ဒီပလိုမာ၊ ကွန်ပျူတာ ဒီပလိုမာ၊ ၁၉၉၁ ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ်စပီကင်၊ ရှေးဟောင်း၊ မီးသတ်၊ ကြက်ခြေနီ၊ အိမ်တွင် စက်မှု ဟင်းချက် အစုံအစုံပါပဲဗျာ။ သူတက်တဲ့ သင်တန်း တွေ ချရေး ပြရင် ဒီစာအုပ်ဆုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သင်တန်းဟေ့ အသံကြား ရင်ကို လွန်းငွေငွေ တို့ကပ်ပါနေတာ။

ဒီလောက် သင်တန်းတွေ ဆင်းပြီး ဘာတတ်လဲမမေးနဲ့။ ဘာမှမတတ်ဘူး။ တစ်ခုဆင်းပြီးတစ်ခုတက်တာ အရင်ဟာတွေ ကိုဘာတစ်ခုမှ မသိတော့ဘူး ဂယောင်ပါဆိုနေ။

ဝကြီးခမျာလည်း လူထူထူကြား သူ့ခယ်မပါသွားရင် တစ်ယောက် ယောက် တော့ မျက်စိမှော က်မှာ ပဲ အောက်မေ့ပြီး တက်ချင်သမျှ သင်တန်းအစုံ ပေးတက်တယ်။ ပိုက်ဆံလည်း စိုက်ပေး တယ်။ငါ့လက်ကလွတ် အေးရောဆိုပြီး။ ဒါပေမယ့် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒမဲက သူ့ဘက်ပါဝင်မှု အား နည်းနေ တာမို့ သူ့ခယ်မ ဘယ်မျှ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်ပါစေ၊ သူ့အကြံမ အောင်။ဖူးစာရေး နတ်သားလေးကျူး ပစ်က ပစ်ကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားသလားမသိ၊ ထင်တာ ကတော့ စေ့စေ့ကြည့်ပြီးကို မပစ်ရဲလို့ သူ့ရဲ့ လေးနဲ့မြားကိုဝှက်ထားပြီး လက်ရှောင်နေတာထင်ပါရဲ့ ။ ဒါကြောင့် ဝကြီးကိုယ်တိုင် ကလည်း အစွဲထုတ်ချင် ဟိုကလည်းငမ်းငမ်းတက် သုံးလေးပိုင်း သေချင်အောင် လိုချင် ဖြစ်နေတာတောင်မှ ဘာမှ ဖြစ်မလာတာ။ သူ့ကို ကူညီစောင့်မ မယ့် ကိုယ်စောင့်နတ်ကလည်း ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာနေမှာ ပေါ့။

တစ်ခုတော့ ဖြစ်လာပါတယ်။ လူရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်နေရင် သူ့ခယ်မ ပါပြီ။ ဦးဆောင်သူလည်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်လိုက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ဘေးကနေကန့်လန့်တိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ကပ်ပါနေတာ။ လူ့စလင်း ဘက်။

ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေတို့ကို သတိပေးတာပါ။ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ အနီးအနားမှာ မည် :မည် :ဝဝ ရွဲရွဲပွပွမိန်းမကြီး တစ်ယောက် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ ဆတ်ဆလူးထနေတာမြင်ရင် တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဝကြီး ခယ်မ သရဲဗလပါပဲ။ ကြိုက်ရင်စရင်းပေး ထောက်ပံ့ကြေးရမယ်။ ဒါပဲ။

"နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဘက်ဝင် ဆိုပေမယ့် 'ကဲ... ဟောဒီ မြက်ကို စားဆိုရင် ကျုပ်က နွားမှမဟုတ်တာ၊ ဘာလို့စားရမှာလဲ' လို့ဆိုကြမယ်၊ ကဲ... မြက်ကတော့ ဒီမြက်ပဲ၊ ဒီမြက်ကိုပဲ ကြိတ်၊ လူအထင်ကြီးအောင် အသေအချာထုပ်ပိုးပြီး ချ သာပျော့ပျောင်းတဲ့အပြောအဆိုနဲ့ 'ဒီဆေးဟာ (၉၆) ပါး ရောဂါထဲကနှစ်ပါးတိတိ ပျောက်ကို ပျောက်တယ်ဗျ'လို့ ပြောရောင်မှ မင်းရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းရောင်စွဲတော့မှာပေါ့"

ဘုရင့်နောင်ကားပွဲစားတန်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ ပွဲစားမျှ
:မြင့်ထွန်းက ဝကြီးကို ချသည့် တွေ ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏ ။

"ကဲ...ခုနကရိုးရိုးမြက်နဲ့ ထုပ်ပိုးပြီးရောင် ချတဲ့မြက်၊ တန်ဖိုးချင်းတူသေးလား"

မျိုးမြင့်ထွန်း၏ စကားကို ဝကြီးက ခေါင်းကုတ်ပြီး-

"အခုဟာက ငါ့ခယ်မ လင်ပေးစားဖို့ ဆွေးနွေးနေတာလေ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် စက်နဲ့ကြိတ်၊ အလုံးလုပ်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ထုပ် တံဆိပ်ကပ်ရဦး မှာ လဲ၊ မင်းဟာက တလွဲကွာ"

"တယ်လည်းဝေးတဲ့ဝကြီးကွာ ...ငါကလည်း မင်းခယ်မ ရုပ်ဆိုးမကြီးကို လင်မြန်မြန်ရသွားစေဖို့ ဥပမာနဲ့ ရှင်းပြနေတာ၊ ဆိုလိုတာက မင်းခယ်မ ရုပ်ဆိုးမကြီးကို နောက်ဆုံး ပေါ်ဒီဇိုင်းတွေ ဆင်၊ ရေလေးဘာလေး ချိုးခိုင်း၊ ချောပါတွန်းခိုင်း၊ ဩော်... နောက် ကြက်တူရွေး ဆပ်ပြာသိလား"

"သိတယ်လေ"

"ယိုးဒယားကလာတဲ့ ကြက်တူရွေးဆပ်ပြာနော်"

"သိပါတယ် ဆိုနေ၊ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"အဲဒီ ဆပ်ပြာက ဝဲပျောက်တယ်တဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် ကြက်တူ ရွေးဆပ်ပြာလေး ဘာလေးတိုက်ခိုင်း၊ ဒါမှ လှလှပပ မွှေးမွှေး ကြိုင်ကြိုင်လေး ဖြစ်ပြီး လူစိတ်ဝင် စားတော့မှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါဆိုလိုတာက မြက် ကတော့ ဒီမြက်ပဲ၊ အရောင် :မြင့်တင်ရေး အနေနဲ့..."

မျိုးမြင့်ထွန်း စကားတောင် မဆုံးဘူး၊ ဝကြီး ဝုန်းခနဲထပြီး

"တော် ပြီကွာ၊ ခယ်မ လင်ပေးစားဖို့ကို အရောင် :မြင့်တင် ရေး လုပ်ရဦးမယ်တဲ့၊ အရောင် :မြင့်တင်ရေး တော့မလုပ်ဘူး၊ ဒစ်စကောင့်ပဲချစ်မယ်၊ သမဝါယမခေတ်တုန်းကလို ရောင် :မထွက် တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောင် :သလို ရေနံဆီနဲ့တွဲ ရောင် :ပစ်မယ်၊ အပ်ချည် နှစ် လုံးနဲ့တွဲ ပေးမယ်၊ ငါ့ခယ်မယူတဲ့လူကို နေ့တွက် တစ်နေ့ခုနစ်ရာ ငါ့ကိုယ်တိုင် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ရာသက်ပန်ထောက်ပံ့မယ်၊ ပွဲစား ဝကြီးကွ၊ ငါ့မှာ ရောင် :မထွက်တာဆိုလို့ ဝကြီးခယ်မသရဲဗလပဲရှိ တယ်"

ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့အထွက်၊ မျိုးမြင့်ထွန်းထံမှ -

"ဟ...ဟေ့ကောင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ရှင်းသွားဦး လေကွာ... အဟေ့"

ဆိုသည့် အသံကြားရ၏ ။

ဝကြီး လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တော့-

"အင်း...မျိုးမြင့်ထွန်းပြောသလို ကြက်တူရွေး ဆပ်ပြာ လေးဘာလေး

ဝယ်သွားဦးမှပဲ"

ဟု စိတ်ကူးယဉ်လျက်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အိမ်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေပြန်။ သူ့မိန်းမ သူဇာလည်း

အမျိုးအိမ်အကြောင်းပြကာ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ပတ် အတင်းတုတ်နေမှာ သေချာ၏ ။ ဒါကမျှ
နဲ့ရိုးနဲ့ ကို ဖြစ်လာတာ။

လက်ကြောမတင်း၊ အပျင်းလည်းဖက်၊ အရက်မရှိ၊ သတိကင်းကွာ၊ အိမ်စုံရှာပြီး၊
လှည့်ကာလိမ်ရှုပ်၊ အတင်းတုတ်သည်၊ ဘုတ်အီး ငပေါက်သားသားကြောက်၊ ဂေါက်မျှ
ဂေါက်နွယ် ဝတ်ငါးသွယ်တည်း။ ဆိုတဲ့ဝကြီးရဲ့ 'မိန်းမဝတ်'ကဗျာ ထဲက
အတိုင်းအစဉ်အလာမပျက် စောင့်ထိန်းခဲ့တာ ...။

သူတို့အမျိုးကို ဝကြီးက

"စောင့်လေမျိုးနွယ်"လို့ခေါ်တယ်။

ဝကြီး သူ့ဘဝကို သူပြန်စဉ်းစားမိ၏ ။ သူယူလိုက်တာ မိန်းမတစ်ယောက်
တည်း။ ဒါတောင် မတော် တဆ ညှားထားတာ။ သူဇာက သူ့အိမ်အလည် လာပြီး
ပြန်မဆင်းတော့ရာမှ ညှားထားတာ။ ထားပါတော့ မိန်းမ တစ်ယောက် ကတော့
မပြောသာပါဘူး။ ကိုယ်က လည်းဆတ်ဆော့ထားလို့ ကလေးတောင် ရနေမှကိုး။

အဲ...ဆိုတာကသူဝတုတ်မကြီးပါ ခေါ်တင်ထားခြင်း ပင်။

ကျွေးတာကမကျွေးနိုင်လို့မဟုတ်၊ ကျွေးနိုင်သည်။

ဒါပေသည့် မျက်စိနောက်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့။

အခုဟာက တစ်အိမ်လုံး ဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်းမသိ အောင်
ပျာယာခတ်နေတာ။ အလုပ်တွေ လုပ်နေတာလား ဆိုတော့ လည်း မဟုတ်ပြန်၊
မလုပ်ဘူးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။ လုပ် တော့လုပ်နေတယ်၊ ဘာလုပ်နေမှန်းကို မသိ။
အိမ်ကြည့်တော့လည်း တစ်အိမ်လုံး သူတို့အဝတ်တွေ အရှုပ်တွေ ၊ အရှုပ်တွေ အရှုပ်ထုပ်တွေ
နှင့် ပွပြပလဲနေတယ်။ ပြောလိုက်ရင်လည်း-

"ဒီတစ်အိမ်လုံးငါ တစ်ယောက် တည်း သိမ်းကျုံးလုပ်နေရတာ ...ငါမို့ လုပ်နိုင်တာ
...နော် ...နှင့်တို့အလုပ်သမားခေါ် လုပ် ကြည့်ပါလား ... ဟွင်း

...လောက်တောင်တက်သွားဦးမယ် ..."

ဆိုတာကပါသေး။ သူ့ကြောင့် လင်မယားရန် ဖြစ်ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်းမနည်း။ ဘာကြောင့် လည်းဆိုဒီကောင်မကြီးက ကတုံးကတိုက်ကလုပ်သေး။ ပြောလိုက်ရင်လည်းဆပ်ဆပ်ထိမခံသေး အင်္ဂုလည်းထူသေးဆိုတော့ကာ ..။

ထို့ကြောင့် ဝကြီးကဒီကောင်မကြီး လင်မြန်မြန်ရမှ အေး မယ်ဟုစဉ်းစားပြီး သူ့ခယ်မလင်အမြန်ရရန် နည်းလမ်းကောင်းများ ထိုင်၍ စိတ်ကူးယဉ်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပွဲစားသိက္ခာကျတာလည်းပါ တာပေါ့။ ဘာကြောင့် ဆို ဒါကြီးရောင် : မထွက်ဘဲအိမ်ရှေ့ အငုတ် တည်နေတာကြာ ...ကြာမှကိုး။

ဆိုက္ကားသမားအောင်ကြီးနဲ့ဆို သင့်တော် မလား၊ စပယ်ယာ လိုက်နေတဲ့ အောင်သွေးရော၊ ရေထမ်းရောင် :တဲ့ ဝပုဆိုရင်မဆိုး၊ နောက် မိန်းမမှန်ရင် တွေ့မရှောင်ပစ်မှာ :တတ်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ရော။ အို...ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီကောင်မကြီး ဘယ်သူနဲ့ရရအေးတာပဲဟု တွေ့ :ရင်း...

ဟုတ်ပြီ အကြံရပြီ၊ ဒီအကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်။ သူ့ခေါင်း ထဲတွင် ဝင်းခနဲလက်ခနဲ။ မျက်နှာလည်း ချက်ချင်း ပြုံး ယောင် သန်းသွား၏ ။

အ
လုပ်
များ
သူ
များ

ကလေးတို့ရဲ့...
အဖေကြီး... အမေကြီး...
စားရအောင်... စားကြရအောင်...
အဖေကြီး... အမေကြီး...
အဖေကြီး... အမေကြီး...

နောက်တစ်နေ့မနက် အစောကြီးမှာ ဝကြီး သူ့အိမ်ရှေ့ စားပွဲခုံတစ်ခုမှာ ၊ ထိုင်ခုံ
ခြောက် လုံးခင်းပြီး အေးဆေးသက်သာပုံစံနဲ့ ထိုင်နေတယ်။

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ တော့ အော့အန် ချမတတ် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်လို့။

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ကလည်း လမ်းမကြီး ဆို တော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူအားလုံး
သူ့ကို မြင်နေ ရတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ လည်း ရေနွေးကရားနဲ့ မုန့်မျိုးစုံတင်ထားတယ်၊ ဈေးသွား
ဈေးပြန် မိန်းမကြီးတွေ ဝကြီးကိုကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြတယ်။

ဝကြီး ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူလိုချင်တဲ့လူတွေ ကိုပဲ ခပ်တည်တည်နဲ့ မျှော်နေလိုက်တယ်။

သိပ်မကြာဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲ ရေလှည့်ပတ်ရောင် :နေတဲ့ ဝပုဆိုတဲ့ကောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်လာတယ်။ ဝပုက နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း သူ့အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး လမ်းထိပ်ကမိုးကြီး လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကျ။

ဝပု သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဝကြီးကဝမ်းသာအားရပင်

"ဟေ့....ကောင်လေး ဝပု ဘယ်တုံးဟ"

ဘယ်တုန်းကမှ အခေါ်အပြောမရှိတဲ့ ဝကြီးရဲ့ ပြုံးချင်တဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဝပု အံ့အားသင့်သွားတယ်။

ဒါကို ဝကြီးက -

"လမ်းထိပ် မိုးကြီးဆိုင်ထင်တယ်၊ လာပါဦးကွ ဒီကို၊ ဆွေးနွေးစရာလေး ရှိလို့..."

ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။

ဒါကို ဝပုက ဘုမသိဘမသိ ခေါင်းကုတ်ပြီး-

"နေဦးဗျ၊ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုလည်း နောက်မှဆွေးနွေး၊ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလို့ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်လိုက်ဦးမယ်"

ဝကြီးက ပြုံး ပြီး-

"လက်ဖက်ရည် ငါတိုက်မှာ ပါကွ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မုန့်တွေ လည်းအစုံဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ရွှေပုစွန်ကိတ်၊ ဟောဒါက နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ပူတင်း၊ မင်း မိုးကြီးဆိုင်မှာ ဒါမျှ :မရဘူးကွ၊ နောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်လည်းငါဖျော်ထားတယ်၊ ချက်နို့အိ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရယ်ဘူးနို့အိ၊ လက်ဖက်ခြောက် ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်က လက်ဖက် ခြောက်၊ ဘာကောင်းသလဲမမေးနဲ့၊ တစ်ခွက်သောက်ပြီး တစ်သက် ကြောက်စေရမယ် ..အဲလေ...တစ်သက်မမေ့စေရဘူး"

ဆိုတော့ ဝပုလည်းမငြင်းသာတော့ဘူး။ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် နဲ့ သူ့စားပွဲရောက်လာတယ်။

"လာပါကွ ဒီမှာ ထိုင်၊ တို့တွေ က တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား ညီအစ်ကိုတွေ ပဲ၊ အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ဟဲဟဲ..."

ဝပုက ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူထိုင်တဲ့ခုံကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ လမ်းမကို ကျောခိုင်းပြီး၊ သူ့အိမ်ဘက် မျက်နှာ မူထားတဲ့ခုံ။ ဒါဝကြီးရဲ့ မိန်းတားကပ်၊ ဝကြီးရဲ့ အစီအမံ။

"ကဲ...စားပါကွ၊ ကြိုက်တာစား၊ ဟောဒီမှာ လက်ဖက် ရည်၊ မိုးကြီး ဆိုင်မှာ လို တစ်ခွက်မဟုတ်ဘူး၊ အဝသောက်၊ စိတ်ကြိုက် သောက်"

ဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးတယ်။

ဝပုကစားပွဲပေါ်က မုန့်တွေ ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်ကာ..

"ကျွန်တော် က ဒီလိုမုန့်တွေ မစားတတ်ဘူးဗျ မနက် လင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ထမင်းကြော်လေး နှစ် ပွဲလောက်စားရမှ တင်းတိမ် တာ"

ဝပုစကားကို ဝကြီးက မေ့လျော့သွားဟန်နဲ့ နဖူးကို သူ့လက် ဖနောင့် နဲ့ထုပြီး-

"ဟာ...အဲဒါကို မေ့နေတာ အဲဒါကိုမေ့နေတာ မင်းတို့ ပင်ပင် ပန်းပန်း လုပ်ရတဲ့ လူတွေ ဆိုတော့ အစားများများ စားရမှ တင်းတိမ်မှာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အခု ဒါလေးပဲ လွှဲထားလိုက်၊ မနက်ဖြန် ထမင်းကြော် ငါကြော် ထားပေးမယ်၊ ရှယ်ကြော်မှာ နော်"

"ဟင်"

ဝကြီးစကားကြောင့် ဝပု ကြောင်သွားတယ်။

နောက် တအံ့တဩနဲ့-

"ဟင်...ခုနခင်ဗျားပြောတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ရှိလို့ဆို၊ ဆွေးနွေးတာက နှစ်

ရက်တောင်ကြာမှာ လား ... အဲဒီ လောက်ဆိုရင်တော့ကျွန်တော် မအားဘူးနော်"

ဝကြီးကသူမူပျက်နေတာသတိရသွားပြီးရှက်ကိုးရှက် ကနဲနဲ့-

"ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုတာက ဒီလိုလေ.. ငါ့အိမ်က ရေစက်က နည်းနည်း ပျက်ချင်ချင် ဖြစ်နေလို့ကွ၊ အဲဒါ..."

"ဟ...ရေစက်ပျက်ရင် ရေစက်ပြင်ဆရာခေါ်ပေါ့ဗျ ကျွန်တော် တို့လို ရေထမ်းရောင် :တဲ့သူက ဘယ်ပြင်တတ်မှာ လဲ"

"အေး...ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့၊ ရေစက်ပြင်ဆရာ ဘယ်သူခေါ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ မင်းနဲ့တိုင်ပင်ချင်တာ"

ဝကြီးစကားကို ဝပု မျက်မှော င်ကြုတ်လိုက်ပြီး-

"ခင်ဗျားဟာက သဘောရိုးမဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော်၊ ယတြာများ ခြေနေတာလား"

ဝကြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး-

"ယတြာချေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စေတနာပါ၊ စေပါ ... စေစစ်စစ် တွေ ပါကွာ ...ဝပု အပေါ်ထားတဲ့ ဝကြီးစေပါ ဟီးဟီး"

ဆိုပြီး ရောချလိုက်ရတယ်။

အင်မတန် စကားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပွဲစား၊ ခယ်မလင် ပေးစားဖို့ အရေး မှာ တော့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတယ်။

ဝပု ကတော့ သူဖျော်ပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံငုံရင်း သူ့မျက်နှာကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ ကံကောင်းချင်တော့-

"ဟေ့....တင်မောင်တည့်"

လမ်းပေါ်လျှောက်လာတဲ့ကျောင်းဆရာ တင်မောင်တည် ကိုမြင်တော့
ဝကြီးဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ကျောင်း ဆရာ တင်မောင်တည်ကလည်း
ဝကြီးကိုမြင်တော့ရွှင်ပြတဲ့မျက်နှာ နဲ့-

"ဟ...ပစဝက(ပွဲစားဝကြီး)ပဲ၊ ဘယ်နှယ် အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ
ဘာတွေ သောက်လို့၊ ဘာခွင်ကောင်း တွေ မိထားပြန်ပြီလဲ"

ဆိုပြီး ဝကြီးတို့ရှိရာ လှမ်းလာတယ်။

ဒါကို ဝကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရပဲ-

"လာလေဗျာ၊ လာ...ကြုံတုန်း လက်ဖက်ရည်လေး မုန့်လေးဝင်လွေး သွားပါဦး၊
မုန့်တွေ ကလည်းစုံသဗျူကျပ်ဒါန ပြုတာပါ"

စားပါးဝနေတဲ့ကျောင်းဆရာလည်း ဝပုနားဝင်ထိုင်ပြီး-

"ဒါန ပြုတယ်ဆိုရင်လည်း ပါရမီဖြည့်ရတာ ပေါ့၊ ကဲ...စား ပြီဗျ"

ဆိုပြီးအကောင်းဆုံးမုန့်တစ်ခုကို တစ်လုပ်တည်းဝှပ်ခနဲ ပါးစပ်ထဲ
ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

ဝကြီး ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရင်း-

"ကျောင်းဆရာ လက်ဖက်ရည် ဘယ်လိုကြိုက်လဲ"

"ကျဆိမ့်ပါဗျာ၊ ထုံးစံအတိုင်း နို့ဆီပိုထည့်"

ဝကြီးကကျောင်းဆရာ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လက်ဖက်ရည် ဖျော် ပေးတယ်။

"ရပြီဗျာ...ကျဆိမ့်လေး"

ကျောင်းဆရာက ဝကြီးဖျော်ပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ယူသောက် ရင်း-

"အား...ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဝှင်တေ့(စ်)၊ ခင်ဗျားသာ

ပွဲစားမလုပ်ဘဲလက်ဖက်ရည်ဖျော်စားရင် မိုးကြီးတို့ မွဲရေချသေး ရဲ့ ...ဟဲဟဲ"

ကျောင်းဆရာက သူ့ဝသီအတိုင်း ရရင်ရသလောက်ဖော့တယ်။ ဝကြီးက သဘောကျသလို ပြုံးလျက်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

"ဟေး...ကျောင်းဆရာတို့၊ ဝကြီးတို့၊ ဝပုတို့ပါလား၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

ဆိုတဲ့ အော်သံကြားရတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းထိပ် အသံသွင်းစတူဒီယိုက အသံဖမ်းဆရာ ကိုကိုလွင်ထုံးစံအတိုင်း ဖောက်သည့် အောင်ကြီးနင်းလာတဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ထိုင်လို့။

"ဟာ...ကိုကိုလွင်နဲ့ အောင်ကြီးတို့ပဲ၊ လာကြ လာကြ၊ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်ကြပါဦး"

နှစ်ယောက်လုံးက တဟီးဟီးတဟားဟားနဲ့

"အလကားရတာပဲ၊ သောက်ပေးရတာပေါ့၊ ဟီးဟီးဟီး"

ဆိုပြီး သွားဖြီးကြီးတွေ နဲ့ဝကြီးတို့လက်ဖက်ရည် ဝင်လာကြတယ်။ ဝကြီးကတော့ ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရင်း-

"ရပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ရပ်ကွက်သားချင်းတွေပဲ၊ ဒါနဲ့ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

ကိုလွင်က အောင်ကြီးဘက် မေးငေါ့ပြရင်း-

"ဟိုမှာလေ အောင်ကြီးက သူတို့အိမ်နားကမင်းသားပြုတ် မုဆိုးပြန်ရောက်လာပြီး သမင်သားပါလာလို့တဲ့၊ အဲဒါနည်းနည်း သွားဝယ်မလို့..."

ဝကြီးကစကားရောဖော့ရောဖြင့်

"ဘာလဲကွ ...မင်းသားပြုတ်မုဆိုးဆိုတာ"

"အော် ...ဒီလို ...မုဆိုးက ...အရင်ဗီစီဒီတွေ ဗွီတီ ယိုတွေ ရိုက်နေရာက

မအောင်မြင်လို့ လင်းခေးပြန်ပြီးမှဆိုးလုပ်နေ တဲ့လူ ...အခုသူ သမင်ရလာလို့တဲ့ ..."

ကိုလွင်စကားကို ဘယ်နေရာကရရ ဝင်ဖောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့ ကျောင်းဆရာက -

"ဟုတ်တယ်ဗျာ သမင်သားက သိပ်နူးညံ့တာ၊ ကျုပ်လည်း ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခင်က မှဆိုးလုပ်ခဲ့တာ၊ သားကောင်တော့ အကုန်ပစ်ဖူးရဲ့။"

သူ့စကားကို ဆိုက္ကားသမားအောင်ကြီးနဲ့ ကိုလွင်တို့က ခါသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝကြီး ကတော့ -

"ဟုတ်လား၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ တောတောင် အတွေ့ အကြုံ"

ဆိုတော့ မြှောက်ပေးသူရှိရင် ဘာတက်အောင် ကတယ် ဆိုလား၊ အေး...အဲဒီ လိုလူ ကျောင်းဆရာက -

"ကျား၊ ဆင်၊ သမင်၊ ပြောင် ပစ်တာတွေ ကတော့ ပြော မနေပါနဲ့ဗျာ၊ အဲ...တစ်ခါတော့ တောအခြောက်ခံရတာ ၊ တော် ရုံလူ ဆို သွေးပျက်လောက်တယ်၊ ကျုပ်မို့လို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မို့ပေါ့၊ ကျန်တဲ့ သူဆို ရူးပြီ"

ကျောင်းဆရာက သူ့ရင်ဘတ်ပိန်ပိန်ကို တဗုန်းဗုန်းထုရင်း ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွား ကြတယ်။

"လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ..."

ကိုလွင်ရဲ့ အမေး၊ အောင်ကြီးနဲ့ ဝပုကသူ့ကို ငေးနေတယ်။

"တစ်ခါကဗျာ၊ ကျုပ်လည်း တောတက်သွားပြီး ရေတံခွန် တစ်ခုရဲ့ ဘေးမှာ သုတ်ကိုင်ထောင်ရင်းဘာသားကောင်များ ရှိမလဲ ဆိုပြီး ချောင်းနေတုန်း မြုန်းဆို သမင်ဖိုကြီးတစ်ကောင်ပေါ်လာပါ ရောလား၊ သမင်ဖိုကြီးကလည်း ကြီးသလားမမေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ရင်ညွန့် လောက်ရှိမယ်၊ အဲဒီ မယ် ကျုပ်လည်းအပိုင်ပဲဆိုပြီး သေနတ်ကို ငုံပြီး မောင်းအတင်၊ လားလား...ခုနကသမင်ကြီးက ကျားကြီး ဖြစ်သွား ပါရောလား၊ ကျုပ်ကလည်းကျုပ်ကိုးဗျ သူများ မှမဟုတ်တာ ကျားဆို လည်း ပစ်တော့မဟဲ့လို့ သေနတ်ကို အချိန်၊ အဲဒီ အချိန်ကျမှ ကျားကြီး က မတ်တပ်ထအရပ်၊ အောင်မလေး ဗျာ..အဲဒီ ကျားကြီးကနေ အမွှေးအမှင်တွေ ထူလပျစ်နဲ့ရပ်ဆိုင်းဆိုနဲ့ အကြီးကြီး ကောင်ကြီး ဖြစ် သွားပြီး ကျုပ်ကို အစွယ်ကြီး ဖြုပြီး ...ဟမ်း ...ဆိုလုပ်ထည့်လိုက် တာ"

ကျောင်းဆရာရဲ့ အာဝဇ္ဇန်းနဲ့ အားလုံးနောက်လန်ပြီး လန့် ကုန်ကြတယ်။

သူ့စကားကို အားလုံး မျက်လုံးအပိုင်းသားနဲ့ ငေးကြည့် နေကြတယ်။

"အဲဒီ မှာ အဲဒီ သရဲလိုကောင်ကြီးက ကျုပ်ဆီ ခုန်အထ၊ ခုန်..ခုန် ..ဟင်"

ကျောင်းဆရာ စကားကို ထပ်မဆက်ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူး ပြီး ဝကြီးအိမ်ဘက်ကို ကြောက်လန့်တကြား ငေးကြည့်နေတယ်။ လက်ညှိုး လေးကလည်းကွေး ကွေးလေးထိုးလို့။

သူကြည့်နေရာကို အားလုံးကြောင်စီစီနဲ့လှည့်ကြည့်လိုက် တော့-

"ဟင်"

"အလို..."

"ဘာကြီးလဲဟ"

ဆိုပြီး အာမေဒိုတ်သံ ထွက်ကုန်တယ်။

ဝကြီး မသင်္ကာလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-

"အောင်မယ်လေးဗျ"

သူတောင်ယောင်ပြီး ခုန်ထသွားမိတယ်။

ဟုတ်တယ်။

အိမ်ပေါက်ဝမှာ သူ့ရဲ့ ခယ်မသရဲဗလကြီး အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်ပြီး

ထဘီရင်ခေါင်းစည်းကာ ဆံပင်ကြီးစုတ်ဖွားနဲ့ ပါးစပ်မှာ လည်းအဖြူဖတ်တွေ ကပ်ပြီး

မျက်ခွေးတွေ ချွေးတွေ ထွက်ပြီး ဆောင့် ကြောင့်ကြီးထိုင်နေတယ်။

ခုနက သရဲမကြောက်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ ကျောင်း ဆရာ တင်မောင်တည်
ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ဂပ်ဂပ် ဂပ်ဂပ် မြည် အောင်တုန်နေတယ်။

အသံဖမ်း ကိုကိုလွင်ရဲ့ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာ ပြီးဆိုတက်သွားတယ်။

ဆိုက္ကားသမားအောင်ကြီး မုန့်ထိုးထည့် တုန်းမို့ ဖြစ်မယ်၊ ပါးစပ် ပြန်မပိတ်နိုင်သေးဘူး။

ဝပုမျက်နှာကြည့် တော့လည်း သွေးဆုပ်ပြီး မျက်လုံး ကြီးသေနေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သူ့ခယ်မ အိမ်ပေါက်ဝက ဆတ်ခနဲ အထ-

"အောင်မယ်လေးဗျာ ဆင်းလာပြီဗျာ တောထဲကကောင်ကြီး လိုက်လာပြီဗျ"

"ဟ..ဟ..လုပ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး"

"ငါ့ဆိုက္ကား ငါ့ဆိုက္ကား..."

ဆိုပြီး တင်မောင်တည်ရယ်၊ ကိုလွင်ရယ်၊ အောင်ကြီးရယ် သုတ်ခနဲ
ထပြေးကြတယ်။ ဝပု ကတော့ ကြောင်တောင်တောင် ထိုင်လျက်။

ဟိုကောင်မရဲ့ မျက်နှာကလည်း ဖျာ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင် ဖြီးရင် တောင်
လူကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ၊ အခုလိုအိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ မပြင်ရ မဆင်ရသေးတဲ့ အချိန်ဆိုတော့
စဉ်းစားသာကြည့်၊ မယ်ကုဝဏ်ဖဲရုံး နေတုန်း သံပုရာသီးကိုကိမိတဲ့ရုပ်မျိုး။
မြင်ဖူးနေကျသူတောင်လန့်တယ်။

ဝပု ကတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး၊ လွန်းငွေးငွေးကို ကြောင်ငေး
ကြည့်နေတယ်။ ဘာပဲပြောပြော တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်ဆိုတော့
ဝကြီးဝမ်းသာသွားတယ်။

ဒါကြောင့် အရင်ဆုံးရောက်လာတဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် လူစွမ်းကောင်း ကို
အပြုံး တစ်ပွင့်နဲ့ ဖွင့်ခြွေလိုက်တယ်။

"အဟဲ..."

ဝပုက သူ့ကို မကြည့်ဘူး၊ လွန်းငွေးငွေးကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ သေချာပြီ၊
သေချာပြီ။ ဒီကောင် လွန်းငွေးငွေးကို မြင်မြင်ချင်း ကြွေနေပြီ။ ဟိုကနံနက်အိပ်ရာ နိုးကာစ
ကပိုကယိုအလှကို ဒီကောင် စက်စက်ယိုပြီ။ မျက်လုံးကလည်း အရည်လည်လို့။

"ဒီမှာ ...ဒီမှာ .."

ဝကြီးက ထပ်ခေါ်တယ်။

ဝပု သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘူး။ လွန်းငွေးငွေးကို ငေးလျက်။

ဝကြီး အပျော်လွန်ပြီး-

"ဒီမှာ ဝပု"

ဆိုပြီး ပခုံးကို တို့လိုက်မှ ဝုန်းခနဲမြည် သံနဲ့ အတူ ဝပု နောက် ပြန်ကြီးဖုန်းဆို
လဲကျသွားတယ်။

"ဟာ..."

အဲဒီ တော့မှ ဝကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားတယ်။

ဝပု လွန်းငွေးငွေးကိုကြည့်နေတာ ကြွေလိုကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘဲ၊

အကြောက်လွန်ပြီး ငုတ်တုတ်မေ့နေတာ။

